

GEEN SPAT VERANDERD

Eerder verschenen van Sophie Hannah
bij The House of Books:

HERCULE POIROTMYSTERIES

De monogram moorden

De nieuwe erfgenaam

Het mysterie van de drie kwarten

De moorden op Kingfisher Hill

ANDERE

Heb jij haar gezien?

Sophie Hannah

Geen spat veranderd

Vertaald uit het Engels door
Bill Oostendorp en Joost van der Meer

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Haven't They Grown*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Hodder & Stoughton, een imprint van Hachette UK, Londen 2020

© Sophie Hannah, 2020

© Vertaling uit het Engels: Bill Oostendorp en Joost van der Meer, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagbeeld: © Lee Avison/Trevillion Images

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen

Foto auteur: © Onur Pinar

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6048 6

ISBN 978 90 443 6049 3 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dan, Phoebe, Guy en Brewstie

1

20 april 2019

Daar staan we dan, op de verkeerde plek: Wyddial Lane. Het is een privéweg, zoals het bord weinig subtiel verkondigt in grotere letters dan die van de straatnaam zelf, in een dorp dat Hemingford Abbots wordt genoemd. Ik zet de motor uit, rek mijn rug om de pijn van twee uur autorijden te verdrijven en wacht tot het Ben opvalt dat er helemaal geen voetbalveld te zien is.

Hij is helemaal in zijn mobieltje verzonken. Ik kan niet anders dan het zo te zien; alsof hij ín het apparaat in zijn hand is gedoken en er niet meer uit kan komen. En hij is er helemaal blij mee, ook. Hetzelfde geldt voor Zannah. Voor de meeste tieners, voor zover ik weet: ze staan de hele dag en de halve nacht in vergrendelde verbinding met een verslavend apparaat. Geen van mijn kinderen, die me vertellen dat ‘het leven tegenwoordig zo is, dus hou op met zo oud te zijn en chill gewoon’, zal me er ooit van overtuigen dat het oké is. Dat is het niet. Het is beangstigend en deprimerend.

Soms is het ook wel nuttig, als je een ouder bent die niet onder de loep gelegd wil worden. Waarschijnlijk duurt het een poosje voordat Ben merkt hoe intens stil het hier is; een bijna volstreekte stilte, op zo nu en dan het getjirp van een vogel of een vleugje wind dat de takken van de bomen langs Wyddial Lane doet ritselen na. Dan zal hij beseffen dat er geen tieners in voetbalstrepen langs onze auto of in de buurt sjouwen. Hij is volledig ondergedompeld: hangend hoofd, bewegende lippen terwijl hij met zijn duimen typt. Ik heb vermoedelijk minstens twee minuten.

Tijd zat. In honderdtwintig seconden kun je veel zien, en dat is

alles wat ik hier kwam doen: mijn ogen eens goed de kost geven. In de afgelopen twaalf jaar ben ik vele malen benieuwd geweest naar Flora's nieuwe huis. Eigenlijk hield het minstens tien jaar geleden op 'nieuw' te zijn, maar zo zie ik het nog steeds. Vorig jaar controleerde ik of de melding 'Street View niet beschikbaar op deze locatie' nog steeds verscheen, en ja hoor. Misschien heeft dat iets te maken met het feit dat het een privéweg is. Ik kan niets anders bedenken. Tot vandaag ging ik ervan uit dat Wyddial Lane heel erg afgelegen was, maar dat is niet zo. Ondanks het rustige landelijke sfeertje ligt het op slechts twee minuten van een grote weg.

Ik heb geen idee wat voor huis ik zou kopen als ik opeens geld genoeg zou hebben, en ik ben altijd nieuwsgierig geweest naar wat Flora en Lewis kozen. Beslist niet nieuwsgierig genoeg om er vier uur voor op en neer te rijden, zeker niet als ik zou kunnen worden betrap en mijn aanwezigheid daar niet zou kunnen uitleggen, maar geïnteresseerd genoeg om een perfecte gelegenheid te herkennen als die zich voordeed. Op het moment dat het wedstrijdprogramma verscheen en ik 'Saint Ives, Cambridgeshire' zag, wist ik wat ik ging doen. Het voelde als een beloning van al die zaterdagen dat ik Ben rond heb gereden, alle uren die ik ver van huis en bibberend langs de lijn van moddervelden heb gestaan terwijl hij aan het voetballen was. Eindelijk was me een extraatje aangereikt en ik besloot ter plekke om er vol van te profiteren.

Vandaag, mocht Flora of Lewis me toevallig zien, zal mijn excuus zo dicht bij de waarheid liggen dat het net zo goed de waarheid zou kunnen zijn: ik rijd mijn zoon naar zijn regionale wedstrijd hier in de buurt en ik nam een verkeerde afslag. Ben, die naast me zit in zijn rood-witte voetbaltenuue, is meer dan genoeg bewijs. Alleen het 'verkeerde afslag'-deel van het verhaal zou gelogen zijn.

Voor een beter uitzicht heb ik tegenover nummer 16 geparkeerd, niet pal voor de deur. Links van het dikke houten hek hangt een vierkante grijze steen aan de hoge bakstenen muur die allesbehalve

de top van het huis beschermt tegen pottenkijkers als ik. Op de steen staat NEWNHAM HOUSE.

Ik schud mijn hoofd. Ongelofelijk, dat ze het zo hebben genoemd. En dat hek, op het hoogste punt wel dertig centimeter hoger dan de muur... Om de meeste woningen hier staan hoge muren. Wonen aan een privéweg biedt deze mensen kennelijk niet genoeg privacy.

Uiteraard ziet het huis van De Nieuwe Flora en Lewis Braid er zo uit. Ik had het moeten kunnen voorspellen: de lelijke moderne villa, de privéweg, het hek dat zogenaamd niet superieur en onvriendelijk overkomt, omdat het bovenaan krullende versiersels heeft die iets gastvrijer ogen dan de meer dan de twee meter dichte bebossing daar pal achter.

Onder de NEWNHAM HOUSE-steen zit een zilveren kastje met knoppen, een intercom. Als ik toegang wil, en dat wil ik echt niet, zou ik op die knoppen moeten drukken.

Is dit wat te veel geld doet met mensen? Of is het alleen maar wat te veel geld doet met Lewis Braid? Dit huis kan echt niet de keuze van Flora zijn, niet van de Flora die ik kende. En Lewis had het talent zijn zin te krijgen als ze het ergens niet over eens waren.

‘Waar zijn we? Dit is het voetbalveld niet.’ Mijn zoon heeft eindelijk zijn omgeving gezien.

‘Weet ik.’

‘Waarom zijn we dan gestopt? Ik dacht dat je de weg wist?’

‘Klopt.’

‘De warming-up begint over een kwartiertje of zo.’

‘En het is nog maar tien minuutjes rijden. Wat een mazzel, hè?’
Ik glimlach opgewekt en start de motor weer.

Met een zucht richt Ben zich weer op zijn telefoon. Hij is zo attent om niet te zeggen: ‘Ik wou dat papa reed.’ Volgens onze gezinsfolklore is Dominic degene die goed rijdt en genoeg tijd inplant, en ben ik het tegenovergestelde. Deze week was het eigenlijk Doms beurt. Hij kon zijn geluk niet op toen ik zei dat ik

wel zin had in een uitje en aanbood om in zijn plaats te rijden. Ik betwijfel of hij nog wel weet dat Flora en Lewis kort na de laatste keer dat we hen zagen naar de omgeving van St. Ives verhuisden. Maar ook als hij het zich wel herinnert zou hij niet vermoeden dat ik een geheime agenda had. Dominic zou nooit tien minuten omrijden om te kijken naar het huidige huis van iemand die hij in geen twaalf jaar had gezien, en daarom ik ook niet, in zijn gedachten.

‘Rot op!’ zegt Ben tegen zijn telefoon.

‘Ben. Wat hebben we nou...’

‘Sorry.’ Ook dat woord laat hij klinken als een krachtterm. ‘Heb jij een lijst met alles wat papa ooit fout heeft gedaan?’

‘Hè? Nee, natuurlijk niet.’

‘Dus het is niet normaal? De meeste mensen met een relatie doen dat niet?’

‘Een geschreven lijst? Absoluut niet.’

‘Lauren heeft een lijstje op haar mobiel van alles wat ik verkeerd heb gedaan sinds we iets hebben.’

Lauren, een meisje zo mooi als een fotomodel dat tegen mij overdreven beleefd is en volgens mijn beide kinderen niets anders eet dan noedels, beschrijft zichzelf als Bens vriendinnetje. Hij heeft bezwaar tegen deze term en staat erop dat ze alleen maar ‘iets’ hebben.

‘Maar je hebt Lauren toch nooit iets misdaan? Of wel soms?’ Ze zijn nog maar drie weken samen, als dat het juiste woord is.

‘In mijn laatste berichtje heb ik twee x-en gezet in plaats van drie. Dat is het laatste.’

‘Deed je dat opzettelijk?’

‘Nee. Ik wist niet eens dat ik het had gedaan. Stond er niet bij stil.’

Ik geef richting aan voordat ik de grote weg op draai, wensend dat ik een keuze had en nog iets langer op Wyddial Lane kon blijven. Waarom? Ik heb gedaan wat ik wilde doen, heb gezien wat er van de buitenkant te zien was. Dat zou als genoeg moeten voelen.

‘Wie in godsn... Wie telt er nou kusjes in een bericht?’ vraagt Ben.

‘Meisjes. Sommige meisjes, in elk geval. Lauren is er kennelijk zo een.’

‘Eerst was het probleem dat ik het niet deed; zij zette altijd een hele regel x-en onderaan haar berichten en ik nooit, en ze dacht dat dat betekende dat ik niet om haar geef, dus ik begon ze erin te zetten, en nu telt ze hoeveel en denkt ze dat het iets betékent als ik er eentje minder in zet dan in het laatste bericht. Dat is toch raar?’

‘Vraag maar aan Zannah of zij telt hoeveel kusjes Murad in elk bericht zet.’ Murad heeft, voor zover ik weet, maar één keer iets fout gedaan in de anderhalf jaar dat hij en Zannah hoe-ze-het-ook-noemen zijn geweest, en toen verscheen hij de volgende morgen in tranen en met een bos rode rozen aan de deur. Zannah was dolblij, zowel met de rozen als met het nieuws van de slapeloze nacht die hij had gehad nadat ‘hij me een verwijt had gemaakt terwijl ik godver niks fout had gedaan. Mam, het kan me echt niets schelen wat je ervan vindt dat ik nu vloek. Soms móét ik dat gewoon doen, want anders zou ik mezelf van een brug werpen’.

Het zou me enorm verrassen als mijn dochter de kusjes-per-berichtstatistieken niet precies bijhield.

Ben kreunt. ‘En nu, omdat ik niet meteen “O, sorry, sorry” zei en een lange regel met x-en verzond, beschuldigt ze me ervan dat ik haar blok.’

‘Waarom stuur je dan niet nog meer kusjes?’

‘Nee! Waarom zou ik?’

‘Je hebt gelijk. Dat hoeft niet.’ Arme jongen. Hij is veertien, in godsnaam, te jong om met beladen relatieonderhandelingen bezig te zijn.

‘Ik heb niks verkeerds gedaan. Vraag maar aan Zannah, mam. Lauren is een veeleisend, behoeftig...’

‘Ben!’

‘Íemand. Ik ging “iemand” zeggen.’

‘Ja. Natuurlijk.’ Ik ben blij dat hij instinctief voor zichzelf opkomt en niet van plan is de hele nacht te gaan liggen huilen en morgenochtend met een bos rozen naar Laurens huis te gaan.

Tien minuten later staan we op de juiste plek geparkeerd. Ben stapt uit. ‘Kom je kijken?’ vraagt hij terwijl hij zijn telefoon op de passagiersstoel gooit. Meestal kijk ik wel. Ik ben absoluut niet geïnteresseerd in voetbal, maar ik zie Ben graag iets gezonds en nuttigs doen, iets anders dan slaaf zijn van een elektronisch apparaat.

‘Straks,’ zeg ik. ‘Ik wil eerst op zoek naar een supermarkt om iets voor het avondeten te halen.’

Ik kijk hem na als hij wegrent. Zo meteen zullen hij en de andere in rood-wit gehulde jongens elkaar enthousiast duwen en trekken, proberen elkaar te laten struikelen en naar elkaars rugzakken grijpen.

Op de stoel naast me gaat Bens telefoon opeens over. ZANNAH verschijnt er op het scherm. Ik neem op. ‘Hoi, lieverd. Alles goed?’ Normaal is Zannah op zaterdag niet voor twaalf uur wakker.

‘Waar is Ben?’ Haar afgemeten toon voorspelt weinig goeds.

‘Voetbal.’

‘Echt? Volgens Snap Maps was hij een minuut of tien geleden in een straat die Widdle Lane heet of zoiets. Wat deed hij daar in vredesnaam?’

‘Wyddial Lane. Ja, dat is vlakbij. Nu zijn we bij het voetbal.’

‘Juist. Als je hem straks weer ziet, kun je hem dan alsjeblieft vragen om zijn veeleisende nachtmerrie van een vriendinnetje aan te pakken? Bedankt. Ze heeft me net wákker gebeld om me te vertellen dat Ben haar midden in een belangrijk gesprek blokte, en of ik hem kan vragen haar te appen? Hun zielige relatie is niet mijn probleem, mam, en ik laat me er niet in meeslepen.’

‘Ik...’

‘Dank je, mam. Zie je later. Ik ga weer slapen. Bah, het is halftién, verschrikkelijk.’

Ze heeft opgehangen. ‘Vriendinnetje,’ zei ze. Dus dat woord in een tienercontext gebruiken is niet helemaal verboden. Deze belangrijke aanwijzing voeg ik toe aan mijn voortdurende studie naar tienergedragingen, blij dat mijn onderzoeksbelangstelling voor alle aspecten van het leven van mijn kinderen niet wederzijds is. Zannah en Ben zijn in de verste verte niet bezorgd om mijn dagelijks leven. Ze vroegen me geen van beiden waarom ik naar Wyddial Lane reed en daarna pas naar het voetbalveld in St. Ives. Dat zullen ze ook geen van beiden doen.

Leven met twee mensen die nooit nadenken over jouw gedrag of er vraagtekens bij zetten heeft iets troostends. Ik probeerde dit eens uit te leggen aan Dominic toen hij klaagde dat de kinderen nooit vragen hoe onze dag is geweest. ‘Het zijn tieners,’ zei ik. ‘Alles wat zich buiten hun wereldje afspeelt kan ze echt niks schelen. Wees dankbaar. Weet je nog dat Ben sigaretten en een aansteker in je jaszak vond en jij zei dat je een eeuwigheid geleden met roken was gestopt en ze daar minstens tien jaar in moesten hebben gezeten? Je vond het toen niet erg dat hij daar niet bovenop sprong en zei: “Maar wacht eens, die jas heb je pas vorige maand gekocht.”’

Ik heb helemaal geen slechte gewoonten die ik voor mijn kinderen verberg. Ik heb eigenlijk maar één bijna-misser gehad die vergelijkbaar is met Dominics sigaretten-en-aanstekersschrik, en dat was toen Zannah vier was en nog steeds geïnteresseerd genoeg in mensen buiten haar directe omgeving om te zien wat voor vreemde dingen haar moeder deed. Ze liep de keuken in en trof mij met een schaar in de ene en een foto in de andere hand. Ik moet er boos en schuldbevestigd hebben uitgezien, want ze vroeg me of alles goed was. ‘Natuurlijk, lieverd,’ antwoordde ik opgewekt.

Hoe kon ik een vierjarig kind, of wie dan ook, uitleggen wat ik aan het doen was? Dominic was in de huiskamer bezig, die in ons oude huis naast de keuken was. Het zou hem van afschuw hebben vervuld. Ik weet nog dat ik mijn adem inhield, hopend dat mijn onnatuurlijk hoog uitgesproken ‘Natuurlijk’ geen argwaan bij hem

had gewekt. De vierjarige Zannah keek me twijfelachtig aan, maar stelde geen vragen meer.

De foto die ik vasthield toen ze me betrapte was van de familie Braid: Lewis en Flora en hun drie kinderen, Thomas, Emily en Georgina. Een portret van een gelukkig gezin, gemaakt in de achtertuin. Flora had hem bij hun kerstkaart gedaan. Ze stuurde altijd een foto, net zoals ze de kaart altijd tekende met ‘Lewis, Flora...’ Zijn naam moest eerst, omdat het traditie was, en dat soort dingen vonden de Braids belangrijk. Dominic en ik hadden daar eens een discussie over. Hij zei: ‘Lewis heeft absoluut nooit tegen Flora gezegd: “Zorg ervoor dat je mijn naam eerst noemt.” Kerstkaarten versturen zou hij helemaal aan haar overlaten, ja toch? Ik geloof niet dat hij daar een seconde over nadenkt.’

‘Klopt,’ zei ik. ‘Maar hij zou ook nooit getrouwd zijn met een vrouw die niet automatisch eerst zijn naam op alle correspondentie zet.’

De afgelopen twaalf jaar heb ik Dominic zo vaak willen vertellen wat ik met die foto gedaan heb en hem willen vragen wat hij erger vindt: dát, of wat Flora mij heeft aangedaan.

Als ik dat zou doen, zou hij waarschijnlijk lachen en zeggen: ‘Je bent gek, Beth,’ op een lieve manier. Hij zou hetzelfde zeggen – dat ik gestoord moet zijn – over wat ik nu ga doen, en dat is niet wat ik net tegen Ben heb gezegd.

Ik ga niet naar de supermarkt om avondeten te kopen.

Ik ga terug naar Wyddial Lane.

Ik sta versteld hoeveel dingen me opvallen nu ik alleen ben, zonder de druk van een ophanden zijnde voetbalwedstrijd om me af te leiden: de zwarte metalen postbus aan een hekpaal, met daarop 16 in het wit, het inbraakalarm, de rij van wat weleens piepkleine bewakingscamera’s zouden kunnen zijn of een soort bewegingsmelders langs de bovenkant van het huis, vlak onder de dakgoten, als een slinger paranoïde kerstlichtjes.

Toen ik hierheen reed maakte de grijze lucht plaats voor een nevelig blauw en verscheen de zon. Voor het eerst dit jaar is het echt warm en zelfs met het raampje open is het al te heet in de auto. Ik wil de airco niet aanzetten, want dan moet ik de motor weer starten en het laatste wat ik wil is dat Flora naar buiten kijkt en zich afvraagt wat die auto met draaiende motor daar moet.

Dat is grappig: ik neem aan dat als er iemand thuis is, dat Flora moet zijn. Twaalf jaar geleden, toen ik de Braids nog kende, was het Lewis' taak op zaterdag om Thomas en Emily naar hun verschillende clubjes te rijden: zwemles, toneelclub, tennistraining. De vijfjarige Thomas en de driejarige Emily hadden een absurd aantal niet te missen afspraken. Lewis reed hen op en neer terwijl Flora de achterstallige huishoudelijke klusjes deed. Hij zei altijd: 'Zodra ik mijn bedrijf voor een biljoen dollar verkoop, nemen we een vloot chauffeurs en kan ik in het weekend met de beentjes omhoog voor de buis liggen.' In die tijd maakte hij altijd geintjes over dat hij op een dag rijk zou zijn. Als we naar een druk café gingen waar we met stemverheffing moesten praten om elkaar te kunnen verstaan, riep Lewis altijd: 'Als ik rijk ben laat ik vier chef-koks in het bijgebouw van mijn villa wonen – een Indiër, een Italiaan, een Fransoos en een Engelsman – zodat ik niet de herrie van anderen hoef te pikken om lekker eten te krijgen.' Flora suste hem dan wat om zijn denkbeeldige buitensporigheid en zei 'Léw-is' op dezelfde toon die ze gebruikte om haar kleine kinderen te temperen als ze in het openbaar een scène schopten.

Lewis bleek zich helemaal niet druk te hoeven maken over een eventuele verkoop van zijn bedrijf om rijk te worden. Zijn grootvader, een gierige hamsteraar, overleed en liet hem enkele miljoenen ponden na waarvan niemand in de familie Braid had geweten dat de oude man ze bezat. Lewis en Flora verhuisden van een driekamerflat naar Wyddial Lane nummer 16, dat eruitziet alsof het minstens acht slaapkamers heeft, en misschien heeft Lewis nu al die chef-koks en chauffeurs over wie hij vroeger grappen

maakte. Misschien zitten hij en Flora en hun kinderen nu allemaal binnen, starend naar hun iPhone.

Hoe oud zou Georgina nu zijn? Twaalf, dus nog niet helemaal een tiener. Van ons mocht Zannah pas een telefoon toen ze dertien werd, maar haar tienergedrag was toen zeker al begonnen. Ze was elf jaar toen ze voor de eerste keer haar wenkbrauwen optrok en me vroeg waarom ik me in mijn hoofd haalde dat zij de stad in zou willen met iemand die een vloerkleed droeg. (Ik was op dat moment gekleed in een prachtige wollen poncho.)

Als ik nadenk over Georgina Braid voel ik schaamte, dus ik concentreer me op het huis. Ik had me vergist; toen ik eerder even had gekeken had ik vastgesteld dat het modern was, maar bij nader inzien lijken alleen de zijanten van het huis nieuwbouw te zijn. Het middelste, derde deel van de woning steekt naar voren tussen de grote vleugels links en rechts, die een vlakke voorgevel hebben en veel recenter zijn aangebouwd in wat Zannah een *glow-up* zou noemen. Het donkerrode pannendak van de nieuwste stukken begint hoger dan het dak van het middelste deel, dat twee dakkappellen heeft. Dit was vermoedelijk ooit een cottage van gemiddelde grootte. Maar net zichtbaar boven het gesloten houten hek bevindt zich een overdekte veranda met dezelfde rode dakpannen. Met uitzondering van de twee daken, huis en veranda, is de gehele voorkant blinkend wit. Alsof het gisteren geschilderd zou kunnen zijn. De algehele indruk is die van een smaakvol eigentijds huis in witte kubusstijl, dat een bobbelige oude cottage heeft doorgeslikt en niet heeft kunnen verteren.

Tussen het huis en de hoge muur staat een tweede gebouw, lang en laag, hoogstwaarschijnlijk een garage voor twee of drie auto's. Als er aan de voorkant al zoveel ruimte is, moet het achter minstens drie keer zo groot zijn. Ik stel me een lang, gestreept gazon voor, met wisselende tinten weelderig groen, en een terras met gladde stenen, compleet met tuinstoelen en -banken van hoge kwaliteit: donkerbruin met dikke crèmekleurige kussens.

Ik veeg zweetdruppels van mijn voorhoofd. Eén open raampje is niet genoeg. Hoe heeft het opeens zo warm kunnen worden? Ik open mijn portier iets om meer lucht binnen te laten.

Zou ik...

Nee. Echt niet. Ik kan niet glimlachend aanbellen en zeggen: 'Hoi, Flora. Ik reed toevallig langs en dacht, ik wip even aan.' Niet na twaalf jaar.

Is dat echt waarom ik hier kwam? Niet alleen om het huis te zien, maar omdat ik heimelijk hoop het verhaal te herschrijven?

De Braids en de Leasons waren de beste vrienden. Twaalf jaar geleden hadden ze op geen enkele manier ruzie, noch vielen er harde woorden. De laatste keer dat ze elkaar zagen glimlachte en schaterde en kuste en omhelsde iedereen elkaar bij het afscheid. Ze hadden het erover om heel snel weer iets af te spreken, misschien de week daarop, misschien zouden ze de kinderen meenemen naar de zomerkermis op Parker's Piece. Terwijl ze enthousiast afspraken om elkaar te bellen om dit uitje te plannen, wisten Flora Braid en Beth Leeson allebei dat er in beide richtingen geen telefoontje zou zijn. Dominic Leeson en Lewis Braid wisten dit niet, omdat niemand hun had verteld dat de twee gezinnen elkaar nooit meer zouden zien of spreken.

Zo op het eerste gezicht slaat het nergens op. Alleen Flora en ik begrijpen wat er gebeurd is, en ik zal nooit weten of we het op dezelfde manier zien. Ik heb geprobeerd Dominic uit te leggen wat er volgens mij gebeurde, en ik vermoed dat Flora Lewis iets moet hebben verteld, hoewel misschien niet de waarheid...

Dit is belachelijk. Ik zou naar Bens voetbalwedstrijd moeten kijken, of op zoek gaan naar een supermarkt. Ik moet echt iets halen voor het avondeten. Wat maakt het uit waar de Braids nu wonen? Ik heb alles gezien wat er te zien valt: crèmekleurige gordijnen achter de bovenramen, dikke, vierkante poortpalen van rode bakstenen met daarbovenop grote ballen van grijze steen, volmaakt glad en rond, die vreselijk vloeken met die rode bakstenen.

Ik moet gaan.

Net als ik de motor wil starten zie ik achter me een auto opdoemen: een langzaam rijdende Range Rover. Wyddial Lane is een zone waar je maximaal vijfendertig kilometer per uur mag rijden, en deze auto gaat misschien vijftien per uur. Ik kijk naar hem en hoop dat hij snelheid maakt, als ik uit een andere richting iets zie bewegen.

Het hek van Flora gaat open.

De zilvergrijze Range Rover vertraagt nog meer nu hij het huis van de Braids nadert. Hij kruipt naar voren, is nu bijna naast mijn auto. Daar gaat hij naartoe: door het houten hek, het perceel van nummer 16 op. Natuurlijk. Lewis en Flora hebben echt geen hek waarvoor je moet uitstappen om het te openen. Ze hebben vast iets met een afstandsbediening.

Door het halfgeopende raam van de Range Rover zie ik glanzend donkerbruin haar. Dat zou heel goed Flora kunnen zijn. Dat moet wel.

Shit. Waarom dacht ik dat ik hiermee weg zou komen? Ze zal me zien.

Nee, hoor. Niemand kijkt naar een willekeurig geparkeerde auto. Ze zal door het hek naar binnen rijden en daarna zal het weer sluiten, en zij zal niet nadenken over wat zich buiten haar woning bevindt.

Ik wend mijn gezicht af en zorg ervoor dat ik dicht naar mijn open raam buig voor het geval er iets te horen is.

Een paar seconden lang klinkt er helemaal niets. Dan het geknerp van banden op grind en de motor van de Range Rover die uitgezet wordt. Er gaat een portier open. Voeten landen op het grind en ik hoor een vrouwenstem die halverwege een zin naar mij toe drijft: ‘... zei dat ik nu klaar ben. Je kunt beginnen. Ja. Begin maar.’

Het is Flora. Onmiskenbaar. Ze klinkt niet blij. Ze klinkt... Ik weet niet hoe ik het moet beschrijven. Bang, rancuneus, op het

ergste voorbereid. Staat er iets afschuwelijks te gebeuren?

Doe niet zo belachelijk. Je hebt, wat was het, zes woorden gehoord?

Ik wacht op een reactie, maar hoor niets. Flora is waarschijnlijk aan de telefoon.

Ik heb nog nooit gehoord dat ze zo klonk.

Ik kan niet níét kijken. Ik moet het erop wagen. Als het ergste gebeurt, als zij me ziet, en ik besluit dat ik het niet aankan om met haar te praten, dan kan ik gewoon snel weggrijden. Dat zou haar vijfendertig-kilometer-per-uur-zoneburen iets geven om over te praten. Ze zouden een lobby kunnen beginnen om Wyddial Lane aan beide kanten af te sluiten zodat er in de toekomst niemand meer in kan die hier niet woont.

Het hek van Newnham House staat nog steeds wagenwijd open. En daar is Flora, ze is twaalf jaar ouder, maar het is haar absoluut. Haar haar is niet veranderd: hetzelfde donkerbruin, zonder een zweem van grijs, hetzelfde kapsel. Ze draagt witte pumps, een lichtgrijs sweatshirt met capuchon en een spijkerbroek.

‘Thuis,’ zegt ze terwijl ze haar mobieltje ongeveer anderhalve centimeter van haar oor houdt. ‘Ik ben thuis.’

Ik deed mijn best het weg te duwen, maar het is terug: het sterke gevoel dat wat ik zie geen gewoon gesprek is. Er is iets mis.

Er volgt een korte stilte. Dan zegt ze: ‘Hé, Chimp.’ Ze stopt, verheft haar stem iets en zegt: ‘Hé, Chimpyyy!’

Vreemd. De woorden passen helemaal niet bij haar gezichtsuitdrukking. Ze lijkt van streek en ongerust, niet in een ontspannen begroetingsmodus.

Praat ze nu met iemand anders? Heeft degene tegen wie ze zei dat ze klaar was nu een kind aan de telefoon gehaald? Het moet wel een kind zijn, absoluut. Wie anders zou zich Chimpy laten noemen? Ook haar verandering van toon, van normaal naar nadrukkelijk, langzamer, harder...

Plotseling draait ze zich om en strekt ze haar arm uit, waarbij ze haar telefoon zo ver mogelijk van zich afhoudt. Daarna, een paar

seconden later, brengt ze hem weer naar haar oor en veegt ze met haar andere hand haar ogen af.

Ze begon te huilen en wilde niet dat Chimp het hoorde.

‘Peterborough,’ zegt ze, nu op een normalere toon. ‘Een geluksvogel. Ik ben echt een geluksvogel.’

De tranen staan in mijn ogen. Ik kan niet knipperen. Dan zouden ze over mijn wangen rollen en zou ik officieel huilen, wat gestoord zou zijn. Deze vrouw heeft twaalf jaar lang geen deel van mijn leven uitgemaakt. Wat kan mij het schelen dat iets aan dit telefoongesprek haar van streek heeft gemaakt?

‘Ja. Morgen,’ zegt ze. ‘Ik spreek je morgen.’ Ik kijk toe terwijl ze haar telefoon in haar tas stopt. Een paar seconden staat ze stil. Ze ziet er moe en verslagen uit, opgelucht dat het gesprek afgelopen is.

Ze opent het achterportier van de Range Rover, steekt haar hoofd naar binnen en roept: ‘We zijn er!’ De opzettelijk vrolijke toon is niet overtuigend. Dan doet ze een stap naar achteren. Er gebeurt niets.

Dat is geen verrassing. Wanneer de bestemming hun eigen huis is stappen tieners niet uit, tenzij je ze op de huid zit. Als je ze bij een vriend of vriendin afzet is het een ander verhaal.

Ik hoor Flora zuchten. ‘Thomas! Emily!’ zegt ze op een zangerige toon. ‘Toe nou, uitstappen!’

‘Waarom spreek je ze toe alsof ze nog steeds peuters zijn?’ mompelt ik. ‘Geen wonder dat ze je negeren.’

Zelfs toen haar kinderen klein waren ergerde Flora’s praten-tegen-baby’s-en-kinderentootje me. Dankzij haar zorgde ik ervoor dat ik Zannah en Ben aansprak alsof ze gewone mensen waren.

Flora stapt achteruit alsof iemand op het punt staat uit de auto te komen. ‘Goed zo!’ zegt ze bemoedigend.

Kap ermee, mens, tenzij je wilt dat ze weglopen en bij een sekte gaan. Ze moeten toch zonder een peptalk van hun moeder kunnen uitstappen.

Een kleine, felblauwe rugzak tuimelt vanuit de auto op de grond. Ik zie een been verschijnen, daarna een jongen.

Een heel jong kereltje.

Wat is dit!?

‘Kom op, Emily,’ zegt Flora. ‘Thomas, raap je rugzak op.’

Een klein meisje rolt uit de auto. Ze pakt de blauwe rugzak op en geeft hem aan het jongetje.

‘Oh, goed gedaan, Emily,’ zegt Flora. ‘Dat is aardig. Zeg eens dankjewel, Thomas.’

Dit kan niet waar zijn.

Met mijn rechterhand raak ik de huid van mijn gezicht aan. Beide voelen even koud. Alles aan me voelt als bevroren, behalve mijn hart, dat in mijn oren klopt als iets wat opgesloten zit in een tunnel.

Ik leun naar achteren in mijn stoel, sluit een paar seconden mijn ogen en doe ze weer open om nog eens te kijken.

Er is niets veranderd. Het kleine meisje draait zich om en kijkt mij, eventjes maar, recht aan.

Het is haar. Dat T-shirt met het pluizige schaap... *Le petit mouton*.

Het meisje naar wie ik kijk is Emily Braid, alleen is ze niet vijftien, wat ze zou moeten zijn, wat ze móét zijn en is, tenzij alle logica uit de wereld verdwenen is.

Dit is de Emily Braid die ik twaalf jaar geleden kende, toen ze drie was. En Thomas... Ik kan niet zijn hele gezicht zien, maar wel genoeg om te weten dat hij nog steeds vijf jaar oud is, wat zijn leeftijd was toen ik hem in 2007 voor het laatst zag.

Ik moet hier weg. Ik kan niet langer kijken. Er klopt helemaal niets van.

Mijn vingers zoeken naar de autosleuteltjes. Ik druk er hard op, besef dan dat ik op het verkeerde ding druk. Het is de knop op het dashboard, niet de sleutels. Ik wacht tot de motor start, maar hij start niet omdat ik het niet goed doe, omdat ik alleen maar kan denken aan Thomas en Emily Braid.

Waarom zijn ze nog steeds drie en vijf jaar, hoe kúnnen ze dat zijn? Waarom zijn ze niet ouder dan ze twaalf jaar geleden waren? Waarom zijn ze geen spat veranderd?

2

Als ik enkele uren later door mijn voordeur weer naar binnen loop en hem dichttrek om de wereld buiten te sluiten, voelt het als een prestatie.

Ik heb het gehaald. Ben en ik, veilig thuis. Ik heb geen idee hoe ik me op het autorijden heb kunnen concentreren. Waarschijnlijk had ik het risico niet moeten nemen.

In de gang leun ik tegen de muur, sluit mijn ogen en laat het geluid van Ben die Dominic over de wedstrijd vertelt over me heen spoelen. Een paar maanden geleden kreeg hij de baard in de keel en we moeten nog steeds wennen aan deze nieuwe, zwaardere toon. Zijn muziekleraar noemde hem pasgeleden een ‘bas’, en dat gaf me een vreemd, ontwricht gevoel. Mijn lieve jongetje, een bas, de laagste en meest bulderende onder de mannenstemmen. Hoe kon dat gebeuren?

Hoe vertel ik Dominic, hoe vertel ik wie dan ook, wat ik in Wyddial Lane heb gezien?

Ik wil in de huiskamer zijn, met mijn voeten omhoog in een gemakkelijke stoel zitten, zodat ik kan nadenken over wat ik moet doen. Dat lijkt een onmogelijk doel. Ik kan me niet voorstellen dat ik die stoel bereik, ook al is de huiskamer slechts een meter of wat verderop. Alle logica is zoek, dus ik kan net zo goed hier in de gang blijven, kijkend naar de modderkluiten van Bens voetbalschoenen, die ik vroeg of laat toch zal moeten opruimen.

Waar was Georgina Braid? Waarom zat zij niet bij haar broer en zus in de auto? Het laatste wat ik zag voordat ik wegreed was

Flora die haar afstandsbediening op de auto richtte om hem af te sluiten, en daarna op het hek van haar woning, dat langzaam dichtgleed. Misschien bevond Georgina zich in de auto en was ze er nog niet uit geklauterd.

Dat zou ze nog niet gekund hebben. Ze is nog maar een paar maanden oud. Flora zou haar er in haar autostoeltje uit hebben getild en...

Ontzet duw ik de gedachte weg. Hoe kan ik, een intelligente volwassen vrouw, dit denken? Georgina Braid was twaalf jaar geléden een paar maanden oud. Ze is nu twaalf. Thomas is zeventien en Emily vijftien. Dit zijn feiten, niet iets om over te speculeren. Voor iemand die in 2007 vijf jaar was, is er geen andere mogelijke uitkomst dan dat hij of zij nu, in 2019, zeventien is.

Tenzij ze dood zijn.

Ook deze gedachte wil ik niet in mijn hoofd. Thomas, Emily en Georgina Braid zijn niet dood. Waarom zouden ze dat zijn? Twee van hen kunnen het niet eens zijn, omdat...

Omdat je ze net hebt gezien? Vijf en drie jaar oud, wat onmogelijk is, zoals we net hebben vastgesteld. Ik heb me niet ingebeeld wat ik zag. Ook dat is onmogelijk.

Ik negeer de modder en de neergesmeten voetbalschoenen, loop de huiskamer in en ga zitten, als iemand die wacht tot er iets belangrijks gebeurt.

Op de trap hoor ik voetstappen klepperen, gevolgd door Zans stem: 'Je moet ophouden met Lauren blokken en wel, zeg maar, nú.'

'Blokken? Wat betekent dat?'

'Dat begrijp je toch niet, pap, dus laat het me niet uitleggen.'

'Ik blok haar helemaal niet,' zegt Ben. 'Ik stuur haar alleen geen antwoord.'

'Ja, en zij stalkt me daar al de hele ochtend over, dus regel het alsjeblieft even met haar, zodat ik het niet hoeft te doen.'

De deur vliegt open en knalt tegen de muur. Zannah komt

binnen in een zwart mouwloos topje en een turquoise pyjambroek met witte vlekken. Om haar hoofd is een lilakleurige handdoek gewikkeld en haar hele gezicht zit onder een groene substantie met korrelstructuur. ‘Mam, kun jij zorgen dat hij Lauren aanpakt?’ Ze kijkt me met toegeknepen ogen aan. ‘Wat is er met jou? Je ziet er raar uit.’

Geweldig: ze heeft deze dag uitgekozen om op te merken dat ik iemand ben wier gedrag weleens iets zou kunnen betekenen. Wachtend op een antwoord staart ze me aan. Op de gang zegt Dominic dat Gary, Bens coach, vast spijt heeft dat hij Ben in de rust heeft gewisseld, omdat de tegenstander binnen enkele seconden nadat Ben door een mindere verdediger was vervangen twee doelpunten scoorde. Dit ergert me meer dan het normaal zou doen. Dom was er niet bij. Hoe weet hij dit? Tijdens mijn korte gedachtewisseling met Gary na de wedstrijd kwam hij op mij niet over als een door spijtgevoelens gekwelde man.

‘Pap!’ brult Zannah. ‘Kom eens naar mam kijken. Er is iets mis met haar.’

Het gemakkelijkste zou zijn om te zeggen dat ik me ziek voel. Niemand zou dat in twijfel trekken. Het is warm. Ik kan niet goed tegen hitte. Het is een grap bij ons thuis. Ben en ik hebben een bleke huid, een Keltische teint, en een gestel dat in koeler weer beter functioneert. Dom en Zannah zijn donker, met een olijkleurige huid, en vinden het heerlijk om uren achter elkaar in de zon te liggen.

‘Pap, kom nou, serieus.’

Tegen de tijd dat Dom binnenkomt heb ik mezelf ervan overtuigd dat het het verstandigste is om te doen alsof ik me prima voel, in de hoop dat dit snel zo zal zijn. Misschien dat ik mezelf er tegen etenstijd van overtuigd heb dat ik de vijfjarige Thomas en de driejarige Emily niet heb gezien, dat ik hallucineerde door de warmte.

‘Alles goed?’ vraagt Dominic me.

‘Dúidelijk niet dus.’

‘Zan, gun je papa en mij even een minuutje?’

‘Hè? Hoezo? Jullie gaan toch niet scheiden, hè? Zo ja, mag ik dan iedereen slaan die ik tot nu toe niet heb geslagen? De ouders van Callie gaan uit elkaar, en ze is begonnen me te knijpen en te duwen, op een grappige manier, maar, ik bedoel... ik heb blauwe plekken! Eigenlijk ben ik zo klaar met die meid.’

‘We gaan niet uit elkaar,’ vertel ik haar.

‘Beth, wat is er?’ vraagt Dom. ‘Moet ik me zorgen maken?’

Vanuit de gang roept Ben: ‘Kunnen jullie allemaal ophouden met dat dramatische gedoe?’

‘Ja, wanneer we dóód zijn,’ zegt Zan. ‘Het leven ís drama, broertje.’

‘Zannah, toe,’ zegt Dom. ‘Naar boven.’

‘Mam, waarom mag ik niet blijven?’

‘Suzannah. We vragen jou heel zelden om...’

‘O, o. Pap noemt me bij mijn volle naam. Dit moet wel serieus zijn. Goed, ik ga al.’ Zan zwiert de kamer uit, de deur achter zich dichtslaand.

Ik sta nog steeds achter mijn advies aan mezelf om niets te zeggen en te proberen te doen alsof het niet is gebeurd, maar ik weet dat ik dat niet kan volhouden. De woorden borrelen in me op, maken zich op om eruit te knallen.

‘Tijdens het voetballen van Ben ben ik naar Hemingford Abbots gereden.’

Dom fronst zijn wenkbrauwen. ‘Waar ligt dat?’

‘Vlak bij Saint Ives, waar het voetballen was.’ Ik adem diep in. Dit is niet het lastigste deel van het gesprek. Dit zou gemakkelijk moeten zijn. ‘Waar de Braids naartoe zijn verhuisd toen ze Cambridge verlieten.’

‘O, juist. Ja, ik weet het weer, voordat ze naar Florida verhuisden.’

‘Wat? Wie zijn er naar Florida verhuisd?’

‘De Braids.’

De deur gaat open en Zannah verschijnt weer. ‘In dit tempo gaan jullie nergens komen. Jullie hebben mij nodig om te tolken.’ Ze geeft een staaltje van ter plekke verzonnen gebarentaal.

‘Luisterde jij mee achter de deur?’ vraagt Dom.

‘Natuurlijk.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Wie zou dat nou niet doen?’

‘De Braids zijn niet naar Florida verhuisd,’ zeg ik.

‘Wel waar. Iets met Beach.’

‘Waarom denk je dat?’

Hij oogt verward. ‘Weet ik niet. Gewoon... O, ik weet het weer. Het kan weleens op LinkedIn gestaan hebben. Ik kijk er nauwelijks op, maar volgens mij kreeg ik een bericht met een uitnodiging om Lewis te volgen, of vrienden met hem te worden of wat het ook is dat mensen op LinkedIn doen. Ik bekeek zijn profiel en zag dat hij CEO van een of ander bedrijf in Florida was.’

‘Ze zouden voor een bepaalde periode in Florida geweest kunnen zijn, maar dat zijn ze niet meer,’ vertel ik hem. ‘Toen ik bij hun huis in Hemingford Abbots geparkeerd stond, reed er een auto door het hek naar binnen. Flora stapte uit.’

‘Ik ken deze mensen niet, maar misschien zijn ze uit elkaar,’ zegt Zannah. ‘Hij zit in Florida, zij hier.’

‘Zan, toe, kun je me even met papa alleen laten praten?’ Als ze hoort wat er is gebeurd zal ze zich zorgen maken over mij of vreselijk sarcastisch uit de hoek komen; beide wil ik vermijden.

Ze oogt teleurgesteld, maar voor één keer gaat ze er niet tegenin. We luisteren terwijl ze de twee trappen naar haar slaapkamer op stamp.

‘Ik vermoed dat ze terugverhuisd kunnen zijn,’ oppert Dominic.

‘Naar hetzelfde huis? Het is hetzelfde adres dat ze ons gaven toen ze twaalf jaar geleden uit Cambridge vertrokken: Wyddial Lane 16.’

‘Ze kunnen het hebben verhuurd tijdens hun verblijf in Florida.’

Hoe dan ook, ik snap niet zo goed waarom het ertoe doet. Voor ons, bedoel ik.’

‘De kinderen zijn niet ouder geworden,’ flap ik eruit, me ervan bewust hoe belachelijk het klinkt.

‘Hè!?’

‘Thomas en Emily. Ze zouden nu zeventien en vijftien zijn. Toch?’

‘Ja, dat moet wel zo’n beetje kloppen.’

‘Ik heb ze gezien, Dom. Flora opende het achterportier van de auto en zei met zo’n stom, zangerig babystemmetje: “Thomas! Emily! Uitstappen!” en ik dacht, wie praat er nu zo tegen tieners? En daarna stapten de kinderen uit en waren het geen tieners. Het waren kleine kinderen.’

Dom ziet er verward uit. Dan lacht hij, maar wel voorzichtig, alsof iemand hem elk moment zou kunnen tegenhouden.

‘Beth, dat is onmogelijk.’

‘Ja. Dat is het, hè? Ik zag Georgina niet...’

‘Wie?’

‘Hun jongste.’

Zijn ogen sperreren zich wijd open. ‘Shit... weet je, ik was helemaal vergeten dat ze een derde hadden.’

Dit verrast me niet. Lewis en Dom waren nooit zo close als Flora en ik. Vermoedelijk heeft Dom weinig nagedacht over de Braids sinds we hen voor het laatst zagen.

Hij glimlacht. ‘Herinner je je nog de paskamer van tweeduizend pond op Corfu? Dat is iets wat ik nooit zal vergeten.’

‘Ik kan gewoon niet geloven dat je me niet hebt verteld over hun verhuizing naar Florida.’

‘Waarom zou ik? Ik heb dat bericht gewist en ben het daarna helemaal vergeten. We hadden ze in geen jaren gezien.’

‘Sinds Thomas vijf was en Emily drie.’ Ondanks de warmte moet ik rillen als ik dit zeg. ‘Wat ze niet nog steeds kunnen zijn.’

‘Nee, dat kan niet.’

‘Maar Dom, dat zijn ze wél. Ik heb ze gezien. Ik hoorde dat Flora ze bij hun naam noemde, ik zag hun gezicht. Emily droeg haar *Petit Mouton*-T-shirt. Dat weet jij misschien niet meer, maar... De kleren van Thomas waren ook nog hetzelfde. Ze waren het, vandaag, maar precies zoals ze twaalf jaar geleden waren. En ook andere dingen klopten niet.’

‘Zoals?’

Ik ben blij dat hij me niet in mijn gezicht uitlacht, en nog blijer als hij naast me komt zitten en zegt: ‘Vertel het me vanaf het begin, het hele verhaal.’

Het is inmiddels enkele uren later en ik ben nog niet wakker geworden, dus ik vermoed dat het geen droom was.

Dom, Zannah en ik zitten aan onze keukentafel. Zij eten Italiaans van Pirelli's, ons lievelingsrestaurant in de buurt. Ik wil mezelf overhalen een hap te nemen van de cannelloni met spinazie en ricotta die Dom voor me heeft gekocht. Sinds vanmorgen heb ik geen honger meer gehad. Ben logeert een nachtje bij zijn vriend Aaron en is het enige gezinslid dat nog niet weet wat ik heb gezien. Of wat ik niet kan hebben gezien, het is maar hoe je het bekijkt. Zannah weet bijna alles, voornamelijk door stillletjes naar beneden te sluipen en bij de huiskamerdeur te luisteren.

Na een pizza met garnalen en rode paprika naar binnen te hebben geschrokt duwt ze haar bord opzij, reikt naar haar aantekenboekje en pen en trekt ze naar zich toe. ‘Oké,’ zegt ze. ‘Laten we een lijstje maken van alle mogelijkheden.’

‘Ik was een beetje draaierig door de warmte, en ik heb niet gezien wat ik dacht dat ik zag.’

‘Toen pap dat suggereerde zei je: “Ik weet wat ik heb gezien.”’

‘Dat is waar.’

‘Mam, dit slaat nergens op.’

‘Als we alle mogelijkheden opschrijven moet daar ook bij staan

dat ik me heb... vergist. Dat ik misleid was. Hoe zeker ik ook weet dat ik dat niet was.'

'Goed.' Zannah maakt een aantekening. 'Dat is mogelijkheid één.'

Moeten we dat niet een beetje meer verduidelijken? A: Er was daar niemand en ik hallucineerde drie mensen. B: Ik zag drie mensen uit een Range Rover stappen, maar dat waren niet Flora, Thomas en Emily Braid. Er zijn waarschijnlijk een C en een D, maar ik kan even niet bedenken wat die zouden kunnen zijn.

'Wat zijn de andere mogelijkheden?' Zannah kijkt de tafel rond, als een manager die tijdens een vergadering wacht tot haar team met nuttige suggesties komt. 'Ik kan er een bedenken.'

'Ga verder,' zegt Dom. Ik kan bijna niet geloven dat we dit gesprek hebben.

'De Thomas en Emily die jullie kenden gingen dood. Lewis en Flora kregen daarna nog twee kinderen, een jongen en een meisje, en gaven ze dezelfde namen, als een manier om de herinneringen aan dode Thomas en Emily te eren.'

'Heel, heel onwaarschijnlijk,' zegt Dom. 'Maar niet onmogelijk, denk ik. Het zou veel verklaren; de kleren, bijvoorbeeld. Veel families bewaren de kleding waar hun oudste kinderen uit gegroeid zijn, en dan, als ze meer kinderen krijgen...' Hij wendt zich tot mij. 'Als de twee kinderen die jij vandaag hebt gezien ook van Lewis en Flora waren, kunnen ze heel erg lijken op de oudere Thomas en Emily.'

'Als Thomas en Emily nummer één dood zijn, zou de reden waardoor ze zijn omgekomen ook weleens Georgina gedood kunnen hebben,' oppert Zannah.

'Als ze dood zijn moet dat online makkelijk terug te vinden zijn,' zegt Dom.

'Nee, je vergist je,' zeg ik, terwijl ik met een lichte schok beseft dat ik deel hoor uit te maken van het gesprek. Dit is niet een of ander raar toneelstuk en ik ben niet het publiek. Dom en Zan

springen te snel van het een naar het ander. ‘Als Thomas en Emily waren overleden, ja, dan zou Flora wellicht meer kinderen gehad willen hebben, maar het bestaat gewoon niet dat ze die dezelfde namen zou geven. Dat zou niemand doen.’

Dom schudt zijn hoofd. ‘Er is altijd wel iemand die zoiets bizars zou doen, ook al denk jij van niet.’

‘Flora niet. En... ik betwijfel of iemand dat zou doen. Zou je niet het gevoel hebben dat je je dode kinderen op een gestoorde manier probeerde te kopiëren?’

‘Ja, ik wel,’ zegt Dom. ‘Maar ik ben niet zoals zij. Lewis Braid is een mafkees. Dat is-ie altijd geweest. Flora niet, maar... als ze echt haar kinderen bij een vreselijk ongeluk heeft verloren, en ze is getraumatiseerd, wie weet wat ze dan zou doen?’

Zannah tikt met haar pen op haar aantekenboekje. ‘Goed dan, dus, optie één: mama was een beetje draaierig en zag of hoorde niet wat ze denkt te hebben gezien of gehoord. Optie twee: mam zag een nieuwe, andere Thomas en Emily, die naar hun overleden oudere broer en zus werden genoemd. Wat nog meer?’

Ik vind niet dat optie twee een mogelijkheid is, maar ik heb niet de energie om te protesteren. *Dat zou Flora niet doen. Geen enkele versie van haar, verleden, heden, toekomst, ongeacht hoe geflipt, zou dat doen.*

‘Willen we ook een bovennatuurlijke mogelijkheid opnemen?’ vraagt Zannah.

‘Nee,’ zeggen Dom en ik in koor.

‘En dit dan: mama hééft Thomas en Emily Braid gezien, dezelfde die ze twaalf jaar geleden kende, en het zijn nu tieners, maar ze zien eruit als kleine kinderen omdat ze een of andere vreselijke genetische aandoening hebben?’

‘Dat is belachelijk,’ zeg ik.

‘Er zijn beslist bepaalde omstandigheden waardoor je sneller oud wordt, of juist langzamer,’ houdt Zan vol. ‘Als Lewis en Flora allebei een soort recessief gen hadden dat slecht combineerde met

het recessieve gen van de ander... of zoiets. Snap je, mam? Een docent op school leerde me zowaar iets; recessieve genen. Het zou ook kunnen verklaren wie Chimpy is.'

'Hoe dan?' vraagt Dom.

'Als Thomas en Emily allebei dit genetische ding hebben, dan is de kans groot dat Georgina het ook heeft. Chimpy kan haar bijnaam zijn. Misschien moet ze wel in een tehuis wonen, waardoor Flora uiteraard van streek zou zijn, wat verklaart waarom mama zei dat ze zo overstuur leek en klonk.'

'Nee. Dit is stom.' Zannah oogt gekwetst, en ik voel me schuldig dat ik haar onderbreek. Ik vind het vreselijk om van Flora's kinderen te denken dat ze doodgaan of een genetische ziekte hebben. Ik wil me niet elk mogelijk grotesk scenario inbeelden. 'De twee kinderen die ik heb gezien zagen er volkomen gezond en normaal uit. Het bestaat niet...' Ik stop en begin opnieuw, probeer minder dogmatisch te klinken. 'Ik geloof niet dat er een medische aandoening bestaat die twee tieners eruit laat zien als gezonde, normale, veel jongere versies van zichzelf.'

'Eens. Uitermate onwaarschijnlijk, nagenoeg onmogelijk,' zegt Dom. 'Toch zou het verklaren waarom ze ons opeens dumpten als vrienden. Lewis was geobsedeerd door perfectie. Hij zou ons niet in de buurt gehad willen hebben als getuigen van de niet-groeiende fase van zijn kinderen.'

'Ik zet het toch nog steeds als optie drie op de lijst,' zegt Zannah. 'Zelfde Thomas en Emily, genetische aandoening waardoor ze jonger lijken. Wat doen Lewis en Flora? Wat voor banen hebben ze?'

'Van origine zijn ze allebei wetenschapper,' vertelt Dom haar. 'Hij heeft jarenlang in de IT gewerkt, vond systemen uit die allerlei mooie dingen doen. Zij deed hetzelfde soort werk. Jarenlang werkten ze samen, totdat ze kinderen kregen en Flora haar baan opzegde en fulltime moeder werd.'

'Wetenschappers?' Zannah kauwt bedachtzaam op de dop

van haar pen. ‘Nee. Zelfs als een wetenschappelijk genie een middel uitvond waardoor mensen niet ouder worden, zou hij zijn kinderen niet op drie- en vijfjarige leeftijd in de tijd bevriezen. Dat zijn kloteleeftijden. Je zou je kinderen wel kunnen bevriezen als ze, zeg maar, negen en elf zouden zijn.’

‘Geloof mij, als Lewis Braid een manier had uitgevonden om het verouderingsproces een halt toe te roepen, dan zou hij patent hebben aangevraagd, op brede schaal hebben gepubliceerd en er miljoenen aan hebben verdiend,’ zegt Dom. ‘Hij zou er niet zijn mond over houden.’

Het zou voor mij mogelijk moeten zijn om naar dit grappig bedoelde gepingpong te luisteren en me getroost te voelen. In plaats daarvan voel ik me eenzaam. *Niemand behalve ik heeft gezien wat ik heb gezien.* Niemand zag hoe verkeerd het was. Flora was niet in orde, zo oogde ze niet en zo klonk ze niet. Er klopte helemaal niets van.

‘Mam, je hebt helemaal niets gegeten,’ zegt Zannah.

‘Ik heb geen honger. Als je wilt mag jij het hebben.’

‘Hoe oud zou Flora nu zijn?’ vraagt Dom. ‘Drieënveertig, net als wij?’

‘Tweeënveertig,’ zeg ik. ‘Ze kon makkelijk nog twee kinderen hebben gekregen.’

Zannah zegt: ‘En deze mogelijkheid dan: Flora kreeg inderdaad nog twee kinderen na haar eerste drie. De jongste twee lijken heel erg op de jonge Thomas en Emily, want broertjes en zusjes, en jij zag ze en flipte helemaal, mam. Daarom dacht je dat je Flora de namen Thomas en Emily hoorde roepen, maar eigenlijk riep ze hen bij hun echte namen, wat die ook zijn, Hayden, Truelove, zoiets.’

‘Nee, ik hoorde haar zeggen: “Thomas, Emily, uitstappen” voordat ik hun gezichten zag.’

‘Truelove?’ Dom trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Zo willen Murad en ik onze eerste baby noemen. Jongen of meisje.’

‘Truelove Rasheed?’

‘Rasheed-Leeson, ik snap niet waarom je zou denken dat ik mijn achternaam opgeef. Denk ’s effe na.’

‘Truelove? Serieus?’

‘Hebben de Braids jullie als vrienden gedúmppt?’ vraagt Zannah aan mij. ‘Waarom?’

Ik kijk naar Dom.

‘Wat?’ zegt hij.

‘Ik wacht op een antwoord van jou.’

‘Ik heb geen idee wat er gebeurde. Ik weet alleen dat ze het ene moment nog onze vrienden waren en dat we ze daarna nooit meer zagen.’

‘Wacht, wat?’ reageert Zan. ‘Pap, net zei je nog dat ze jullie dumpten.’

‘Nou ja, ik nam aan... Was het omgekeerd, dat wij hen dumpten?’ vraagt hij aan mij.

‘Met “wij” bedoel je mij? Als jij verantwoordelijk was geweest voor het beëindigen van de vriendschap zou je het je vermoedelijk wel herinneren.’ Waarom zeg ik dit? Het is het laatste waar ik over wil nadenken of praten.

Ik moet hier even afstand van nemen.

‘Heb ik iets verkeerd gedaan of gezegd?’ Dominic kijkt Zannah aan en daarna mij. In een andere gemoedstoestand zou ik dit vertederend vinden. Van ons vieren is hij altijd het meest bereidwillig om te accepteren dat iets weleens zijn fout zou kunnen zijn.

‘Pap heeft geen idee waarom er een einde kwam aan onze vriendschap met de Braids,’ laat ik Zannah weten terwijl ik de kamer verlaat.